

EVANĢELIZĀCIJA UN LIECINĀŠANA KĀ DZĪVESVEIDS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 3:2, 3, Mat. 9:36-38, 1. Kor. 9:20-22, Marka 5:1-19, Jāņa 17:11-19.

ATMIŅAS PANTS:

„Jopē bija kāda mācekle, vārdā Tabita, tulkojumā: Stirna; tā bija labdare un nabagu apdāvinātāja.” Ap. d. 9:36.

GALVENĀ DOMA:

Patik mums tas vai nepatīk, bet visi ticīgie sludina vēsti ar savu dzīvi.

Bieži tiek runāts par to, ka kristietība nav tikai noteiktu ticības apliecības punktu ievērošana. Tas ir arī dzīves stils, dzīvesveids. Galu galā, tas, kam mēs ticam, ietekmēs mūsu izvēli un dzīvesveidu, ko mēs izvēlēsimies.

Patiesība ir arī tā, ka tos, kas sevi sauc par kristiešiem, rūpīgi vēro citi, kas grib redzēt, vai viņu dzīves saskan ar apliecināto ticību. Pat ja mēs to neapzināmies, tie, kas mūs vēro, mācās no mums. Tāpēc svarīgs jautājums ir nevis tas, vai mēs ietekmējam citus cilvēkus un viņiem kaut ko iemācām, bet gan – kā mēs ietekmējam citus cilvēkus un ko mēs viņiem iemācām?

Lai gan mums vienmēr vajadzētu atcerēties, ka neapzināti ietekmējam ap sevi esošos cilvēkus, mums ir arī apzināti jāplāno palīdzēt cilvēkiem ieraudzīt saikni starp ticību un dzīvesveidu. Šajā nedēļā mēs pētīsim, kā kristīgs dzīvesveids var atklāt ticības nozīmi ikdienas gaitās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. aprīlī!

KLUSĀS SVĒTRUNAS

Pēc kā tu atpazītu Jēzus sekotājus tālajā pirmajā gadsimtā? Priesterus un farizejus tu atpazītu pēc tā, kā viņi gērbjas. Tāpat pēc drēbēm varētu atpazīt zvejnieku, zemnieku vai romiešu kareivi. Bet pēc kā tu atpazītu kristietī?

Izlasi Jāņa 13:35! Kādā īpašā veidā, saskaņā ar Jēzus teikto, tiek atpazīti Viņa sekotāji? Ko tas nozīmē praktiskajā dzīvē? _____

Jēzus teica: ja mēs mīlam cits citu, tad citi uzzinās, ka mēs esam Viņa mācekļi. Kā viņi to uzzinās? Jo mīlestība darbībā viņus pārliecinās. Mīlestība, kas mums ir pret Jēzu un pret līdzcilvēkiem, nosaka to, kā mēs reaģējam uz Dieva gribu un kā mēs izturamies cits pret citu. Vēl vairāk – mīlestība un rūpes, kādas mums ir pret tiem, kas ir ārpus Dieva ganāmpulka, noteiks arī to, kā mēs pret viņiem izturēsimies. Tā ir svētruna, ko viņi redzēs un novēros, un tā runās skaļāk par visu citu, ko tu jebkad būsi sacījis. Daudzi vecāki ir ievērojuši, ka jau agri bērībā viņu bērni attīsta iekšēju „liekulības detektoru”, kas, viņiem augot lielākiem, kļūst arvien labāks un izsmalcinātāks. Tāpēc mums ir jāsaprot, ka daudziem cilvēkiem, ar kuriem mēs esam saistīti un kam liecinām, arī ir augsti attīstīta spēja atšķirt īstu garīgu pieredzi no tikai un vienīgi garīguma apliecināšanas.

Izlasi 2. Kor. 3:2, 3! Ko Pāvils saka par to, kā Dievs grib izmantot Savus ļaudis, lai ietekmētu citu cilvēku dzīvi? _____

Nevajadzētu pārāk zemu novērtēt mūsu apzināto un neapzināto ietekmi uz tiem, kas ir ap mums. Kristieša dzīvei ir jābūt kā vēstulei šai pasaulei no Jēzus Kristus. Nākusi no sirds, ko ir atjaunojusi dievišķā žēlastība, šī vēstule uzskatāmi parādīs evaņģēlija spēku pārveidot dzīvi un līdz ar to liecinās par Kungu.

Kā tevi ir ietekmējuši tie, kas savu rīcību nav saskaņojuši ar savu ticības apliecību? Kā tevi ir ietekmējuši tie, kuru rīcība nesaskan ar viņu ticības apliecību? Kā tu varētu vienmēr atcerēties, ka tava rīcība ietekmē citus uz vienu vai uz otru pusi? _____

PARĀDOT LĪDZJŪTĪBU PRET CILVĒKIEM

Katru dienu mēs visi uz īsu brīdi satiekamies ar cilvēkiem, ko nepazīstam. Mēs ejam viņiem garām uz ielas, sēžam blakus kafejnīcā un stāvam rindā kopā ar viņiem. Dažreiz mēs pat atzīmējam viņu klātbūtni ar galvas mājieni vai paceļam acis, ejot viņiem garām. Lai gan mēs nekad nenonāksim personīgā saskarē ar visiem, ko redzam katru dienu, Dieva ilgas ir, lai visi šie cilvēki pieņemtu Viņu savā dzīvē. Kaut kur kādam vai kādai mēs varam būt daļa no Dieva plāna, lai glābtu viņu.

Izlasi Mat. 9:36-38! Lai gan izteiktas īpašā un vienreizējā kontekstā, jūtas, ko Jēzus pauda, nav ierobežotas tikai šajā kontekstā. Ko Jēzus pateica, un kā šos vārdus varētu attiecināt uz tavu pašreizējo darba lauku? _____

Vairums ļaužu, ko Jēzus šajā gadījumā redzēja, bija satraukti un sāpināti. Cilvēki bija tik nomākti, ka atmeta jebkādu reliģisko pieredzi. Tie, kam bija uzticēta Viņa ļaužu garīgā labklājība, nebija pildījuši savu pienākumu. Rezultātā cilvēki bija izkaisīti un zaudējuši cerības. Jēzum bija līdzjūtība pret viņiem, jo Viņš zināja, ka cilvēkiem ir vajadzīgs gans garīgā ziņā.

Sabiedrība, kurā mums nākas uzturēties, daudzi ir nodevušies Jēzum Kristum. Bet vēl vairāk ir tādu, kam ir ārkārtīgi nepieciešams Labais Gans. Viņus kaut kādā veidā ir jāamanto Kristum.

Jēzus, mācekļi un daži citi sekotāji bija iesaistīti evaņģēlija plāujā. Bet, ražai augot, pieaug arī vajadzība pēc vairāk strādniekiem. Lai gan Jēzus aicinājums lūgt vairāk plāvēju, iespējams, bija aicinājums dažiem sekotājiem pārdomāt pašiem savu aicinājumu doties uz plaujas lauku. Tas arī parāda, ka Dievs saprot vajadzību iesaistīt vairāk strādnieku un par to arī parūpēsies.

Vairums draudžu atrodas tik lielā plaujas laukā, ka atstāt plaušanu uz dažu locekļu pleciem nav izdevīgi. Ja mums ir līdzjūtība pret cilvēkiem, kas dzīvo mūsu draudzes un mūsu māju apkārtnē, kas dažos gadījumos ir vairāki tūkstoši, mēs atkal izjutīsim vajadzību lūgt, lai plaujas Kungs izsūta strādniekus, un varbūt mēs savukārt ieraudzīsim savu potenciālu kā Kunga darbinieki.

Pievēršoties misijai un evaņģelizācijai, ir svarīgi, lai mēs nepārtraukti pārskatītu savus potenciāli iespējamās plaujas laukus. Šos vietējos ļaudis, no kuriem daudzi jau meklē Dievu, ietekmēs uz labu līdzjūtība, ko mēs viņiem parādisim.

Pārrunājiet, kā jūs saprotat vārdu „līdzjūtība”. Kā tu vari mācīties no savām ciešanām un no paša vajadzības pēc līdzjūtības? Kā tu vari iemācīties būt līdzjūtīgāks pret tiem, kas ir ap tevi? _____

ĪEKĀP VIŅU KURPĒS!

Ir kāds svarīgs aspekts: tā vietā, lai nodrošinātu to, kas cilvēkiem, pēc mūsu domām, ir vajadzīgs, mums ir jāuzzina, ko viņi uzskata par svarīgām prioritātēm. Par ko viņi ir nobažījušies? Kādas ir viņu problēmas? Kā viņiem liekas, kas viņiem ir vajadzīgs?

Izlasi 1. Kor. 9:20-22! Ko šie panti mums stāsta par Pāvila pieeju dažādiem cilvēkiem un par viņa vēlmi izprast viņu vajadzības un rūpes? Ko mēs no tā varam paņemt sev, cenšoties aizsniegt tos, kas ir ap mums? (Skat. arī Ebr. 4:15.) _____

Neizejot uz kompromisiem principu jautājumos, apustulis Pāvils bija labprātīgs iet jebkur un darīt jebko, lai tikai viņš būtu labākās pozīcijās un varētu pārliecināt cilvēkus par evaņģēlija patiesību. Citiem vārdiem sakot, viņš bija labprātīgs "iekāpt viņu kurpēs", cenšoties viņus saprast un uzzināt vislabāko veidu, kā viņus mantot Jēzum Kristum.

Mēs bieži cenšamies nodrošināt to, kas, pēc mūsu domām, cilvēkiem ir vajadzīgs. Tomēr mums vajadzētu vispirms saprast, ko viņi uzskata par savām vajadzībām. Staigāt otra kurpēs nozīmē, ka mēs cenšamies saprast dzīvi un tās peripetijas un problēmas no viņu perspektīvas. Tas nozīmē censties saprast viņu sāpes un priekus. Citiem vārdiem – sastapt viņus tur, kur viņi atrodas.

Protams, tas ir tas, ko Jēzus darīja. Viņš savā zemes dzīvē sevi identificēja ar tiem, ko Viņš bija nācis glābt. Viņš spēj saprast mūsu cīņas un sāpes, jo Viņš piedzīvoja to pašu. Viņam bija lielas vilšanās, Viņš pārcieta nepatīšanas apsūdzības, atstumtību un netaisnīgu sodu. Viņš bija „Dievs ar mums”, vārda vispilnīgākajā nozīmē ieejot mūsu dzīvēs.

Vēl vairāk – tāpēc, ka Viņam bija tāda pati pieredze kā mums, Viņš var sastapt cilvēkus tur, kur viņi ir. Lasot evaņģēlijus, mēs atklājam, ka Jēzum nebija tikai viena metode evaņģelizācijā un liecināšanā. Viņš aizsniedza ļaudis viņu pašu dzīves kontekstā. Kad Viņš sastapa sievieti pie Jēkaba akas, Viņš runāja par dzīvo ūdeni. Tiem, kas nodarbojās ar lauksaimniecību, Viņš stāstīja stāstus par sēklas sēšanu, par ražas novākšanu un par laika apstākļiem. Zvejniekiem Viņš stāstīja par zivīm, tīkliem un vētrām. Jēzum bija brīnišķīgs lielu garīgo patiesību atklāšanas veids – Viņš tās pielīdzināja parastiem ikdienas dzīves notikumiem. Tie, kas klausījās, iemācījās par dzīvības ūdeni un par vajadzību sēt evaņģēlija sēklu. Daži no viņiem kļuva pat par cilvēku zvejniekiem.

VIESMĪLĪGS DZĪVESVEIDS

Ir kāds teiciens, ko mēs bieži izsakām, kad runājam par cilvēku mantošanu Kristum. Tas skan apmēram tā: „Cilvēkiem neinteresē, cik daudz mēs zinām, kamēr viņi neredz, cik ļoti mums viņi interesē.” Mēs varam mācīt un sludināt visu, ko gribam, bet, ja cilvēki nejūtas saprasti, milēti un pieņemti, tad mūsu liecība būs ļoti lielā mērā traucēta, vienalga, cik daiļrunīga būs mūsu sludināšana vai cik saprātīga un patiesa mūsu mācība.

Tas vada pie vienkāršas domas par viesmīlību, kas iekļauj tādas jomas kā pieņemšana, prieks sastapties, atvērtība, rūpes, dāsnums, laipnība un draudzība. Visas šīs īpašības ir saistītas ar to, kā Dievs vēlas, lai kristieši izturas cits pret citu un pret tiem, ko viņi cenšas mantot Kungam.

Izlasī stāstu par dēmonu apsēsto cilvēku Marka 5:1-19! Ko Jēzus tādu pateica šim cilvēkam, kas ilustrē principu, ka draugi ir uzņēmīgāki pret mūsu evaņģēlija sludināšanu? Kā mēs varam iemācīties ieviest šo principu mūsu pašu personīgajā liecināšanas darbā un kalpošanā? _____

Jēzus lika šim cilvēkam iet atpakaļ uz pilsētu un stāstīt visiem par piedzīvoto dziedināšanu. Fakts, ka Kungs īpaši pieteica viņam iet un meklēt savus draugus, izceļ patiesību, ka tie, ar ko mums jau ir attiecības, vislabāk uzņem labo vēsti, ko mēs gribam līdzdalīt par Viņa milestību, žēlastību un atbrīvošanu. Šie draugi tad dalās aizraujošajās ziņās ar citiem saviem draugiem, un tā evaņģēlija vēsts iet uz priekšu.

Visā šajā procesā ir svarīgi, lai mums būtu draugi ārpus ticīgo loka. Daudzi no mums strādā pasaulē, tāpēc viņiem dabīgi ir daudz paziņu, bet paziņas nav tuvi draugi. Tomēr paziņas var kļūt par draugiem ar tā palīdzību, ko sauc par viesmīlīgo evaņģelizāciju, kas savukārt izriet no viesmīlīga dzīvesveida. Citiem vārdiem, viesmīlīgais dzīvesveids nav nekas tāds, kas pēc vajadzības var tikt izslēgts. Tas drīzāk ir veids, kā mēs dzīvojam (skat. arī Lūk. 14:12-14).

Kā tu varētu būt viesmīlīgāks pret tiem, kas ir ap tevi? Kā tu vari iemācīties būt labprātīgāks atdot kaut ko no sevis, lai apmierinātu to cilvēku vajadzības, kurus tu centies aizsniegt? _____

PAPLAŠINOT SAVU DRAUGU LOKU

Lai gan meklējoša dvēsele reizēm var atnākt pie kristieša un jautāt: „Kas man ir jādara, lai es būtu glābta?” lielākajai daļai ticīgo, lai atrastu pazudušo avi, ir jāiet ārā. Daži uzskata, ka draudze pārāk daudz atgādina cietoksni, no kura pārāk maz cilvēku iziet ārā kādā kampaņā vai misijā, lai piepulcinātu atgrieztos, kas pēc tam tiek brīdināti nenokļūt pārāk tuvu pasaulei, no kuras viņi ir izglābti. Taču runa nav par to, vai tā ir patiesība vai tikai tāda uztvere. Runa ir par to, ka daudziem adventistiem ir maz (vai pat nav nemaz) nozīmīgu attiecību ārpus draudzes. Lai gan mums ir svarīgi izvairīties no nesvētas ietekmes, ir kāda robeža, aiz kuras šāda izolēšanās mazina mūsu spēju aizsniegt cilvēkus ar evaņģēlija vēsti.

Rūpīgi izpēti Jāņa 17:11-19. Ko šie panti saka par kristieša vietu pasaulē? Skat. arī Kol. 4:2-6. No šiem pantiem mēs varam uzzināt šādas patiesības par Jēzus mācekļiem un pasauli: _____

Viņi ir pasaulē (11. p.). _____

Viņi nav no pasaules (14., 16. p.). _____

Viņi vēl nav jāpaņem prom no pasaules (15. p.). _____

Jēzus viņus ir sūtījis pasaulē (18. p.). _____

Mēs visi esam piedzimuši šajā pasaulē. Mums šeit dzīvojot, Dievs ir devis mums kādu darbu, ko darīt. Tieši tāpat kā pirmos mācekļus Jēzus mūs ir sūtījis pasaulē, lai mēs visus, ko vien iespējams, iepazīstinātu ar Viņu un ar glābšanas apsoliĵumu, ko Viņš piedāvā cilvēcei.

Mūsu izaicinājums ir apzināti paplašināt savu personīgo misijas lauku. Tas var nozīmēt sava dzīvesveida pieskaņošanu, lai saskartos vairāk ar tādiem cilvēkiem, kas nav no draudzes. Tas nenozīmē iziet uz kompromisiem savos principos, pārliecībā un vērtībās, bet drīzāk gan tādu iespēju meklēšana, kad mēs ar tīru sirdsapziņu saskaramies ar cilvēkiem, kļūstot gan par draugiem, gan pēc tam arī par Dieva patiesības kanāliem.

Mēs bieži galveno uzvaru liekam uz ielūgumu izsūtīšanu, lai cilvēki nāktu pie mums. Tomēr Jēzus patiesībā teica, lai mēs ejam pie viņiem. Tādējādi mums vajadzētu sev jautāt, vai mēs neesam par daudz atrāvušies no pasaules un tādējādi pazaudējuši kaut ko no savas evaņģēlizācijas efektivitātes.

Paskaties uz sevi! Vai tev ir tieksme būt pārāk tālam, pārāk atšķirīgam no šīs pasaules? Kā tu vari labāk iemācīties būt pasaulē (un tā liecināt citiem) un tomēr nebūt no tās?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā tava kalpošana iederas draudzes kopīgajā plānā?

Lai gan lielākajai daļai vietējās draudzes nodaļām var būt labi organizēta programma un tās var būt diezgan nodarbinātas, pastāv iespēja, ka tie, kas ir iesaistīti atsevišķās nodaļās, nemaz nezina, kas notiek citās draudzes dzīves jomās. Bet var arī nebūt vispār nekāda draudzes evaņģelizācijas plāna, kas būtu zināms katrai kalpošanas nodaļai un kura īstenošanu tā veicinātu. Iedrošināšanas, atbalsta un efektīvas izvērtēšanas nolūkos vislabāk ir tad, ja evaņģelizācija un liecināšana ir daļa no draudzes kopīgās stratēģijas. Lai to sasniegtu, svarīgi ir šādi ieteikumi:

1. Satiec mācītāju, draudzes vecākos vai misijas vadītājus, lai saprastu, kādi evaņģelizācijas un liecināšanas mērķi ir šajā vietā un kādas stratēģijas tiek izmantotas, lai šos mērķus aizsniegtu. Centies saprast, kā tavas izvēlētās evaņģelizācijas un liecināšanas aktivitātes iederas draudzes plānos un palīdz aizsniegt tās mērķus.

2. Varbūt tu ieraudzīsi, ka, lai gan tavā draudzē ir daudz evaņģelizācijas aktivitāšu, tomēr tai nav nekādu dokumentētu mērķu vai stratēģiju. Ja tas ir tā, tad sarunā tikšanos ar mācītāju, draudzes vecākajiem vai evaņģelizācijas vadītājiem, lai noskaidrotu, kādi ir viņu personīgie evaņģelizācijas mērķi. Pieraksti svarīgāko no jūsu sarunas! Tu veido savu evaņģelizācijas vīziju, kas tev palīdzēs rast ierosmes par mērķiem un metodēm, kā aizsniegt citus.

3. Šajā posmā tu vari nolemt pievienoties jau esošai evaņģelizācijai. Ja tava izvēlētā kalpošanas nozare evaņģelizācijas un liecināšanas jomā tomēr ir jauna, tev vajadzēs savākt nelielu cilvēku grupu, lai līdzdalītu savu vīziju. Pieraksti savus mērķus un stratēģiju, ko tu izmantosi, lai šos mērķus aizsniegtu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. „Pārāk bieži no paaugstinājuma teiktās svētrunas iespaidu izposta to cilvēku dzīve, kas sevi apliecina par patiesības aizstāvjiem.” E. Vaits „Liecības draudzei”, 9. sēj. 21. lpp. Kādu liecību atšķirībā no taviem vārdiem vai ticības apliecības atklāj tava dzīve?

2. Padomā par savu draudzi kā par vienotu veselumu! Cik daudz tā ir integrējusies sabiedrībā? Ja tavas draudzes rīt vairs nebūtu, kā to izjustu visa pilsēta? Vai tā vispār to izjustu?